

Tilfælde af Skilsmisse eller ved Dødsfald. Men den samme Lov, der *hævder* hendes Medejendomsret, *nægter* hende Raadighed over den mindste Trevl af det, hun ejer, saalænge Manden lever; thi saalænge kan han raade over hele Fællesboet og øde det til sidste Øre, hvad vist ikke saa sjældent har fundet Sted, uden at Loven yder Hustruen det mindste Gran af Værn. Om det er hendes Fædrenegaard, han ved Giftermaal er kommet i Besiddelse af, kan han øde den, og der er ingen borgerlig Lov, der hindrer ham fra at sælge Rub og Stub og sætte hende med alle Børnene halvnøgne ud paa Gaden fra det Hjem, *hun* bragte med, da de begyndte det ægteskabelige Samliv.

Saadan er for Tiden dansk Lov

Hvor billigt er dog ikke Kravet: »Vi forlanger Ejendomsret og Medraadighed over vore Børn.« Forfatterinden tager derpaa de gængse Indvendinger mod disse Krav frem. Disse Indvendinger er gaaet saalænge, saa man har troet paa dem som paa Evangeliet. Hun anholder dem, undersøger og prøver dem for Læserens Øjne. »Men bevares!« siger Læseren og læser maaske om igen, »der er jo ikke Spor af Mening i dem, de er jo aldeles uholdbare.« — »Det er jo dog Manden, der forsørger Konen.« Saaledes lyder en af de gode gamle Indvendinger. »Det er en almindelig udbredt Vildfarelse,« svarer Forfatterinden, og hun beviser saa, hvorledes det i Virkeligheden forholder sig med dette Forsørgelsesdogme, som hun vistnok ikke uden et lille satirisk Smil kalder det. Hendes Redegørelse bør en Anmeldelse imidlertid ikke sønderlemme. Den bør læses i sin Helhed. Lige saa ynkelig tager de andre Indvendinger sig ud: »naar der er Kærlighed, saa behøves ingen Medraadighed, saa giver hun sig saa trygt ind under Mandens Vinger; det vilde jo være den sorteste Grad af Mistillid anderledes.« Men — det er naturligvis hverken Mangel paa Kærlighed eller Tillid, naar Manden ikke tør give sin Hustru *lovlig* Raadighed over Traad eller Trevl i Fællesboet?

Nu kommer snart det bedste i Skriftet. Forfatterinden ikke bare klager nemlig — det er der flere, der kan — men hun peger energisk paa en Udvej ud af Uføret, en Udvej, som er der og bare skal banes en Smule for at alle kan finde den og finde den saa naturlig, at man bare undres over, at ikke alle forlængst har fundet den og gaaet ad den. Det er ikke Appel til Lovgivningsmagten, ikke Raab om ny Love, men en alvorlig Opfordring til alle ugifte Kvinder om at bruge den Lov, som *er*. Alle Kvinder bør, før de gifter dem, forlange oprettet lovgyldig Ægtepagt. Gør de bare det, ikke en hist og her, men mange og stadig flere og flere, saa kommer den Lovordning, som man nu kalder paa, af sig selv, for Lovene maa følge Skridt med Livet. Og vi siger: